

SÖR ÉS HAL

Papám gondosan összetöri
fapapucsával az üres sörös-
dobozokat. Hírek jönnek jóról
és rosszról. Köhögünk lent

a körúton, a papám a tévén
épp állomást vált. A város fölé
keveredett permetező történeteket
terít szét, egy angyal hasából

röpcédula potyog. Végzett
harsonások jelentkezését várjuk.
Repülőgépeket tart a levegőben

a világrend. A hangszerét mindenki
hozza magával. Főtt hal kerül
az asztalra, újra dobozos sör.

Mesterházi Mónika

EL VAGYOK FOGULT.

A keskeny rés színekre bontja a fényt.
Ezek a trükkök. Tükrök. Prizma és
pára. Minden jelenség valami
valódira és hihetőre vezethető
vissza, amennyiben (például)
spektrumának szubjektív szépsége,
a kiskutyás öröm, amit kivált,
nem elég a mindig ellenérvelő
tudatnak. Megfogalmazzuk, amit
érezünk, cipésmód fogalmat
talpalunk alá, idomuljon. Egy érzés
mezítláb? Egy jelenség csak úgy?

NAPLEMENTE

Olyan gyorsan megteszi ezt a távot,
vagy olyan gyorsan tesszük meg hanyatt,
hogy az egész mindig-más alkonyatból
alig marad eltehető. Ez itt
déli városok meleg köveit,
az ég előtti kicsi antennákat,
a víz szagát is hordja – súlyosan
ültünk ide a partra, mintha most
véggépp megmondanám, amit különben
sem szoktam: ez a zavar is, ahogy
köveket hajigálsz, míg írok, és
ahogy elveszett egy torony mögött,
de oldalt majd kicsúszik még a nap,
ez is mind benne van. Visszafelől
az aranyhíd rám mutat. Ismeri
és különbül furdalja a lelkemet,
mint hogyha én kérdezném csak szavakkal.

A KÖR

Mi tart meg mégis a körön belül?
Egységes magammal ritkán vagyok.
Ha egy tempóba egy egész öböl
nyárvégi fényeit befoghatom,
és nem elég, pedig nem osztom el;
mint végső, rejtett készletet, falom,
hiszen érzésnek épp elég tömör,
tehát kimerhető, ha belefér
egy percbe a mindig: az akkor egység.

Volt, amibe nem fért: azt abbahagytam.
Ez más, egy nyár, ez véget ér maga.
És iskola: legyőzni ugyanezt
a gyerekekben. Hangom hallani
megint kívülről. És lenni jó,
tartalmas, tanácsos, tanítható,
kirajzolva (igen, nem) helyzetekből –
de belülről? belülről mért soha?

Távolságot tartanak dolgaim.
Nincs hova húzódni a végtelenben,
mely közöttük, mint éteri szorongás,
tartja a látszatkonstellációt.
Az abroncs tartja meg a kört?

AZONOSSÁG

A hegyek és az emelet között
söpri a felhőket a front; finom
mozdulatokkal követi a felszín
formáit; csak a szándék, semmi más
nem látszik először, de jön a nap,
és itt van feltárva az őszi város.

Tavalyi őszi üzenet kabátzsebemből,
elképzелhetetlenül messziről,
míg jelenem képtelen nyomait
hagyom utóbb-koromra, döbbenetnek
vagy feledésnek, rétegek között.

Nincs szándékolatlanabb üzenet:
saját életünk alváson kapott
szemtanúi vagyunk, de ez se baj,
elég jó szögéből, elég kívül állva
egyembernyi törmelékünk megértjük.